

съмъ убѣденъ сега, че България ще се сдобие съ автономия, стига само това да се постигне безъ война, както всинца желаемъ; но, да ви кажа цѣлата истина, това пакъ зависи главно отъ Турция и отъ нейнитѣ искренни съвѣтници. Ако опорствува, скъпо ще плати тя за това си опорство, защото Европа днесъ не е разположена да иде да пролива кръвъ за нея“. Всичко това италианскиятъ министъръ ни разкаваше съ прочувственостъ и съ дълбоко убѣждение. Ние бѣхме просто възхитени отъ думитѣ му. Той като че да съживи, да стопли и закрѣпи още повече вѣрата ни въ прѣдстоящото политическо възраждане на народа ни, толкозъ искренъ и увлѣкателенъ бѣше тонътъ, съ който ни говорѣше. Слѣдъ това той влѣзе въ нѣкои подробности относително до нашия народъ. Той ни питà, до какво число се възкачва въ Балканския полуостровъ българскиятъ народъ, чисто ли е и компантно българското население или размѣсено съ други народни елементи, какво е общинското му управление, въ състояние ли сж общинитѣ му да дадатъ, за първо поне врѣме, лица способни да зематъ участие въ управлението, до дѣ се простира българскиятъ народъ, какво му е образуването, какъ състои той въ земледѣлческо, търговско, и промишлено отношение, и пр. На всички тия въпроси ние отговорихме каквото знаехме. И най-послѣ ние му поблагодарихме повторно, прѣпоржчихме на неговата и на колегитѣ му въ министерството политическа мѣдростъ българското дѣло, казахме му, че подиръ всичко, което чухме въ Италия и отъ него, и отъ министра прѣседателя, у насъ се усили вѣрата ни въ възтържествуване на правдата, и зехме сбогомъ и отъ него. Ауденцията трая около единъ часъ. Отъ това, що казахъ, излишно е, мисля, до прибавя, че ние излѣзохме и отъ тукъ не само доволни, но и радостни. Министърътъ ни говори съ италианска горещина, съ италианско краснорѣчие.